C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Turlogh-Temna_socha.PDB

# PDB Name: Howard_Robert_E-Turlogh-Temna_s
# Creator ID: REAd
# PDB Type: TEXt
# Version: 0
# Unique ID Seed: 0
# Creation Date: 30.9.2006
# Modification Date: 30.9.2006
# Last Backup Date: 1.1.1970
# Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

TEMNÁ SOCHA
(Dark Man)

Vločky sněhu poletovaly v nárazech silného větru. Vlny se rozbíjely o divoký břeh a v dáli, v hloubi moře neustále hučely jejich dlouhé, temné hřebeny. V šerém světle úsvitu, které se pomalu vpíjelo do oblohy nad pobřežím Connachtu, šel pomalu rybář, tvrdý jako země, která ho zrodila. Špatně vydělaná kůže chránila jeho chodidla, dlouhý kabát z jelení kůže sotva zakrýval tělo; nic jiného na sobě neměl. Kráčel vpřed s tupým úsilím, nevšímal si kousající zimy. Byl jako divoké zvíře, které na první pohled oka připomínal. Náhle se zastavil. Za oponou sněhu a mlhy se vynořil druhý člověk. Před rybářem stál Turlogh Dubh.
Byl přesně o hlavu vyšší než rybář a měl postavu bojovníka. Nestačilo prohlédnout si ho zběžně - každý, kdo ho potkal, ať už muž nebo žena, by si ho dlouho prohlížel. Turlogh Dubh byl šest stop a šest palců vysoký a dojem, že je hubený, který vyvolával na první pohled, míjel po důkladnější prohlídce. Byl silný, ale přiměřeně stavěný, měl mohutná ramena a široký hrudník. Spojoval v sobě sílu býka s rychlostí a pružností pantera. Každý sebemenší jeho pohyb byl nezvykle koordinovaný, jak je typické pro vynikající bojovníky. Turlogh Dubh - Černý Turlogh, kdysi z klanu O'Brienů. Skutečně měl černé vlasy a temnou pleť, pod hustým, černým obočím jako dva vulkány planuly modré oči. V jeho hladce oholené tváři byla nevlídnost hor a oceánů o půlnoci. Stejně jako rybář byl také částí této divoké západní krajiny. Na hlavě

měl jednoduchou přilbu bez hledí, chocholu nebo znaku. Od krku do poloviny stehen ho chránila vypasovaná drátěná košile, zatímco kilt z drsné, hrubé látky, kterou nosil pod ní, sahal do kolen. Na nohách měl boty z kůže tak tvrdé, že by zastavila ostří meče, byly ale obnošené a odřené dlouhými cestami. Na širokém opasku visela v černé pochvě dlouhá dýka. Na levém rameni nosil nevelký kulatý štít ze dřeva tvrdého jako ocel, pokrytého kůží, pobitého a vyztuženého železem. Ve středu štítu byl krátký a těžký bodec. V pravé ruce držel sekyru a právě k ní se upíraly rybářovy oči. Zbraň s třípatrovým topůrkem a ostřím plným elegance se zdála lehká a drobná při srovnání s těžkými sekyrami pirátů ze severu. A přece, pamatoval, uplynuly sotva tři roky od doby, kdy stejné sekyry rozdrtily severní nájezdníky, když jim přinesly krvavou porážku a navždy rozlomily pohanskou moc.
Sekera měla vlastní osobnost, podobně jako její majitel. Nepřipomínala žádnou sekyru, které kdy rybář viděl. S jedním ostřím a trojhrannou špicí na vrcholu i týlu byla těžší než vypadala, stejně jako člověk, který ji nosil. S lehce ohnutým topůrkem a nádherným ostřím dělala dojem zbraně profesionála - rychlé, nebezpečné a smrtelné jako kobra. Sekera byla nejlepší irská práce, což v těch dobách znamenalo - nejlepší na světě. Topůrko, vyřezané ze dřeva stoletého dubu, vytvrzené v ohni a zpevněné ocelí se nedalo zlomit.
„Kdo jsi?“ zeptal se rybář drsným tónem, charakteristickým pro obyvatele krajin Západu.
„A kdo jsi ty, že se mne na to ptáš?“ odsekl ten druhý.
Zrak rybáře zabloudil k jediné ozdobě, jakou bojovník nosil - těžké, zlaté sponě na levém rameni.
„Hladce oholený a nakrátko ostříhaný, u všech normanských bohů,“ zamručel, „a tmavý... Musíš být Černý Turlogh, vyhnanec z klanu O'Brienů. Daleko cestuješ, naposled, jak jsem slyšel, olupoval jsi v horách Vichlov O'Reillye z Oastwany.“
„Člověk musí něco jíst, ať už je vyhnancem nebo ne,“ zabručel Dalkazjan.
Rybář pokrčil rameny. Být vyhnancem je těžké. V systému klanů se muž, odvržený vlastním rodem, podobal před pomstou prchajícímu synu Izmaelovi. Všechny ruce se obrátily proti němu. Rybář slyšel o Turloghu Dubhu - o nezvyklém, zhořklém člověku, strašném bojovníku, schopném stratégovi, kterého ale náhlé výbuchy divného šílenství označily cejchem, dokonce i v tomto kraji a v těchto časech, které šílenství přály.
„Dnes je špatný den,“ prohodil rybář.
Turlogh si nevlídně prohlížel jeho spletené vousy a divoce rozcuchané vlasy.
„Máš loď?“
Tamten pokývl hlavou směrem k nevelké zátoce, chráněné před větrem. Stála tam bezpečně zakotvená loď, vyrobená s dovedností získanou stovkami pokolení lidí, kteří za svou existenci vděčili nebezpečnému moři.
„Nevypadá, že by se hodila k plavbě,“ odhadl Turlogh.
„Nevypadá? Ty, narozený a vychovaný na západním pobřeží, by ses měl vyznat v lodích! Přeplul jsem na ní sám do zátoky Drumchiff i zpátky, v době, kdy všichni démoni větru se snažili rozervat ji na třísky.“
„Při takovém počasí se nedají lovit ryby.“
„Copak si myslíš, že pouze vy, vůdcové, pociťujete radost, když vám jde o krk? U všech svatých, plavil jsem se v bouři do Ballinskellings a zpátky pouze pro potěšení.“
„To mi stačí,“ řekl Turlogh, „vezmu si tu loď.“
„Čerta starého si vezmeš! Co jsou to za hlouposti? Jestli chceš opustit Irsko, jeď do Dublinu a jdi na loď svých dánských přátel.“
„Zabíjel jsem za méně urážlivá slova,“ ostrý pohled změnil tvář Turlogha v děsivou masku.
„A nespřáhl ses s Dány? A nevyhnal tě tvůj klan právě proto, abys zdechl hlady na vřesovištích?“
„Závist bratrance a hněv ženy,“ zavrčel bojovník. „Lež, samá lež. Ale dost už o tom. Neviděl jsi v posledních dnech od jihu připlouvat dlouhého hada poháněného vesly?“
„Ano... před třemi dny jsem viděl loď plynoucí s větrem a s drakem na přídi. U břehu nepřistála. Opravdu, nic jiného než pořádné údery nemohou ti piráti od rybářského západu očekávat.“
„To byl určitě Thorfel Krásný,“ zamručel Turlogh a zahoupal sekyrou. „Věděl jsem to.“
„Piráti něco uloupili na jihu?“
„Banda lupičů zaútočila v noci na zámek Kilbaha. Vypukl boj, a ta verbež unesla Moire, dceru

Murtagha, vůdce Dalkazjanů.“
„Slyšel jsem o ní,“ potvrdil rybář. „Teď začnou na jihu ostřit meče a orat Červené moře krve, není-liž pravda, můj černý klenote?“
„Její bratr, Dermond, se nemůže hýbat po ráně mečem do nohy. Mac Murroughové útočí na zemi jeho klanu od východu, O'Connorové od severu. Nemnoho lidí je možno odsunout od obrany - klan bojuje za přežití. Grunt Erinu se třese před dalkazjanským trůnem od doby, co zahynul velký Brian. Přesto všechno se Cormac O'Brien vydal stíhat únosce, ale pluje za stopou divokých ptáků, když soudí, že útočníci byli Dánové z Coningbegu. Nu což, my vyhnanci máme své vlastní způsoby, jak získávat informace - byl to Thorfel Krásný, který ovládá ostrov Slyne, zvaný vikingy Helm, na Hebridách. Tam ji unesl a tam za ním půjdu. Půjčíš mi svou loď?“
„Zešílel jsi!“ zakřičel rybář. „Co to mluvíš? Z Connacht na Hebridy v otevřené lodi? V takovém počasí? Věděl jsem, že jsi šílený.“
„Stejně to udělám,“ odsekl roztržitým hlasem Turlogh. „Půjčíš mi loď?“
„Ne.“
„Mohl bych tě zabít a vzít si ji.“
„Mohl bys,“ potvrdil klidně rybář.
„Ty špinavá svině!“ zavrčel Turlogh upadající v hněv. „Princezna Moire hyne v prackách rudovousého lupiče ze severu a ty smlouváš jako Sas.“
„Člověče, přece musím žít!“ zařval rybář s nemenším hněvem. „Sebereš mi loď a budu hladovět. Kde najdu druhou takovou? Je nejlepší svého druhu.“
Turlogh sáhl pro blýskavou sponu na svém rameni.
„Zaplatím ti. Tohle je spona, kterou mi před bitvou u Clontarf připnul vlastní rukou král Brian. Umíral jsem hlady, maje ji na rameni, ale teď, v krajní nouzi...“
„Ne. Má chata není místem pro sponu, které se dotýkaly ruce krále Briana. Nech si ji... a vezmi si loď ve jménu všech svatých, jestli pro tebe vůbec něco znamenají.“
„Dostaneš ji zpět. A s ní možná ještě zlatý řetěz, který zatím visí kolem volského krku nějakého piráta ze severu.“
Den byl šedý a zachmuřený. Vítr vyl a neustávající monotónní šum moře rodil trápení v lidských srdcích. Rybář stál uprostřed skal a díval se na křehkou loď. Její cesta se jako had svíjela mezi balvany, dokud do ní neudeřilo svou silou otevřené moře, které ji jako pírko vyneslo do výše. Náraz škubl stěžněm a štíhlá loď skočila kupředu, zachvěla se, narovnala a rozletěla se s větrem. V pohledu se zmenšovala, až se proměnila v malý bod, tančící na vlnách. Pak vše zakryla vánice a ona se ztratila z očí.
Turlogh částečně věděl o těžkostech tohoto šíleného předsevzetí. Byl však vychován, aby bojoval s nebezpečím. Zima, led, zařezávající se sníh s deštěm by někoho slabšího udolaly, jeho pouze pobízely k ještě většímu vypětí. Byl tvrdý i mrštný zároveň jako vlk. Byl výjimečný dokonce i mezi těmi, jejichž výdrž udivovala nejvíce, zocelenými Vikingy. Když byl dítětem, hodili ho do závěje, aby zjistili, jestli má právo žít. Dětství a mládí strávil v horách, na pobřeží a uprostřed západních vřesovišť. Dokud nedosáhl věku muže, nenosil žádnou tkaninu. Jediným oblečením syna vůdce Dalkazjanů byla vlčí kůže. Než byl vyhnán, dokázal unavit koně, když běžel celý den po jeho boku. Plavání neměl nikdy dost. Nyní, když ho intriky závistivých příbuzných vyhnaly od lidí, zocelil se natolik, že to civilizovaný člověk není schopen pochopit.
Sníh přestal padat, počasí se vylepšilo, ale vítr stále foukal. Turlogh se z nezbytnosti držel blízko břehu, manévruje mezi útesy, na které - zdálo se - co chvíli narazí jeho loď. Bez odpočinku pracoval u stěžně, rumpálu a vesel. Turloghovi se dařilo vykonat tisíckrát více než kterémukoli jinému člověku. Aniž by pustil z rukou kormidlo, posiloval se ze skromných zásob, které mu dal rybář. Než dohlédl na Malin Head, nádherně se vyčasilo. Moře bylo stále rozbouřené, ale vítr zeslábl a pouze silná bríza popoháněla loď kupředu. Dny i noci se spolu slévaly, Turlogh plul na východ. Jednou přirazil ke břehu, aby nabral čerstvou vodu a několik hodin se vyspal. Když seděl u kormidla, myslel na poslední slova rybáře: „Proč chceš nasazovat život pro klan, který vypsal odměnu za tvou hlavu?“
Pokrčil rameny. Krev je hustší než voda. Holá pravda o tom, že ho jeho lid vypudil, aby jako stíhaný vlk zahynul uprostřed vřesovišť, nezměnil fakt, že to byl jeho lid. Malá Moire, dcerka Murtagha a Kilbahy se

ničím neprovinila. Pamatoval si ji dobře. Často si spolu hráli, když byl výrostek a ona ještě dítětem. Pamatoval si její tmavošedé oči, lesknoucí se černé vlasy, pěknou tvář. Už jako dítě byla nezvykle krásná - vlastně pořád byla ještě dítětem, neboť on, Turlogh, byl mladý, i když o mnoho let starší než ona. A teď plula na sever, aby se proti své vůli stala milenkou norského lupiče. Thorfel Krásný... Turlogh ho proklel jménem bohů, kteří neznali znak kříže. Před očima mu vířila rudá mlha, moře získalo barvu krve. Irská dívka jako kořist v skalle norského piráta... Prudkým pohybem kormidla Turlogh zamířil na otevřené moře. V jeho očích se objevil lesk šílenství.

Dlouhá je cesta z Malin Head na Helm, kterou si vybral Turlogh přímo přes zpěněné moře. Mířil k malému ostrůvku, který podobně jako mnoho jiných malých ostrůvků ležel mezi Mull a Hebridami. Dokonce i současný mořeplavec s mapou a kompasem by měl těžkosti s jeho odhalením. Turlogh je neměl. Plul tak, jak mu napovídaly znalosti a instinkt. Znal tyto vody jako svůj vlastní dům, plavil se po nich jako pirát i jako mstitel, a jednou dokonce jako zajatec, přivázaný k palubě dračí lodi.

Stopy byly ještě teplé. Dým, vznášející se nad břehem, plující trosky, kusy spálených dřev potvrzovaly, že Thorfel na cestě pokračoval v loupežích. Turlogh zavrčel s divokým uspokojením - kromě značného zpoždění byl blízko Vikinga. Ten totiž pálil a olupoval břehy po cestě, zatímco Turlogh plul přímým kursem jako letící střela.

Byl ještě daleko od Helmu, když uviděl jiný malý ostrůvek, ležící poněkud stranou kursu lodi. Znal jej od nepaměti. Byl neobydlený, mohl na něm ale najít vodu. Zamířil k němu. Nazýval se Ostrov mečů, nikdo ale nevěděl vlastně proč. Když se přiblížil k pláži, zpozoroval něco, co ho ihned zaujalo. Na písek byly vytaženy dvě lodi, jedna hrubá, podobná té, na které plul, ale značně větší; druhá dlouhá a nízká, nepochybně patřila Vikingům. Obě byly prázdné. Turlogh chvíli naslouchal, očekávaje třesk zbraní a válečný pokřik. Panovalo ale ničím nerušené ticho. Rybáři ze skotských ostrovů, pomyslel si. Banda pirátů je vypátrala z moře nebo z jiného ostrova a pronásledovala je v dlouhé lodi s vesly.

Pronásledování trvalo déle, než čekali - na širé moře by nevypluli v otevřené lodi. Rozpáleni chtivostí smrti dokázali se ale lupiči hnát za svými obětmi po vzbouřeném moři přes stovky mil dokonce takovou lodí, jestli to bylo nutné.

Turlogh připlul ke břehu, vyhodil přes palubu kámen, sloužící za kotvu, sekyru v ruce a vyskočil na písek. Nedaleko zpozoroval podivnou hromadu podezřelých tvarů. Několik kroků a stanul tváří v tvář tajemství. Patnáct rudovousých Dánů leželo v nerovném kruhu v kalužích vlastní krve. Žádný z nich nedýchal. Uvnitř tohoto kruhu, promíchané s těly pirátů, ležela jiná těla, těla lidí, jaké Turlogh ještě nikdy nepotkal. Nevysocí, s velmi temnou kůží, jejich smrtí zasklené oči byly černější než všechny, jaké kdykoli v životě viděl. Ozbrojeni byli málo. Mrtvé, ztuhlé dlaně ještě držely zubaté meče a dýky. Tu a tam ležely jejich šípy, zlomené o hrudní pancíře Dánů, a Turlogh si s údivem všiml, že mnoho z nich mělo křemenné hroty.

„To byla urputná bitva," zabručel. „Málokdy se taková bitva přihodí. Kdo jsou ti lidé? Na žádném z ostrovů jsem podobné neviděl. Sedm... to jsou všichni? Kde jsou ostatní, kteří jim pomohli pobít dvakrát více pirátů? Nejsou silní, jejich zbraně jsou ubohé, a přece..."

Zarazilo ho něco jiného. Proč se cizinci nerozeběhli a neutekli, aby se ukryli mezi stromy? Myslel, že zná odpověď. Přímo uprostřed mrtvého kruhu leželo něco neobvyklého: socha z nějakého tmavého materiálu, připomínající člověka. Dlouhá nebo spíše vysoká okolo pěti stop, připomínala natolik živou bytost, že se Turlogh podivil. Opřený o sochu, ležel trup starého muže, posekaný tak, že téměř nepřipomínal lidské tělo. Jedna hubená ruka starce objímala sochu, dlaň druhé držela ještě dýku, po rukojeť vraženou do prsou Dána. Turlogh prohlédl strašné rány, které tak znetvořily starce. Ano, pomyslel si, bylo těžké je zabít, bojovali, dokud nebyli doslova rozsekáni na kusy. Umírajíce, nesli ještě smrt svým vrahům. Tolik usoudil z toho, co viděl. Strašlivá neústupnost se rýsovala na osmahlých tvářích. Prohlédl si mrtvé dlaně, stále ještě vpletené ve vousech nepřátel. Jeden z cizinců ležel pod tělem mohutného Vikinga, na kterém Turlogh nepozoroval žádné rány - dokud nepřišel blíže a neuviděl zuby tmavého muže, které byly jako zuby dravce zahryznuty v silném hrdle protivníka.

Sehnul se a vytáhl z hromady těl sochu. Starcova ruka ji držela pevně, musel použít celou svou sílu, aby ji odtrhnul. Zdálo se, že stařec hlídá svůj poklad dokonce i po smrti; Turlogh cítil, že právě za tento obelisk dali život nevysocí muži s temnou kůží. Mohli se rozprchnout a skrýt se před nepřítelem, ale to by

znamenalo zanechat sochu v rukách pirátů. Volili proto raději smrt vedle ní.
Turlogh pokýval hlavou. Jeho nenávist k Vikingům, dědictví mnoha křivd a zneuctění, byla živá, planoucí, téměř nekonečná, a přivádějící občas k šílenství. V jeho divokém srdci nebylo místa pro lítost - pohled na Dány ležící u jeho nohou ho naplňoval krutou radostí. A přece v těchto tichých mrtvých lidech cítil vášeň silnější než byla jeho, hrot sahající hlouběji než jeho nenávist. Hlouběji a dále do minulosti. Ti nevysocí muži se mu zdáli staří, ne způsobem, jaký může být starý člověk, ale takovým, jakým bývá stará celá rasa. Dokonce jejich mrtvá těla vyzařovala nezachytitelnou, prvotní záři. A socha...
Kelt se sehnul a chytil sochu, aby ji zvedl. Očekával velkou tíhu a byl udiven - socha nebyla těžší než kdyby byla vyrobena z lehkého dřeva. Zaťukal na ni, dutá nebyla. Zpočátku se domníval, že je ze železa, později usoudil, že je to kámen; ale kámen, jaký ještě neviděl. Věděl, že takový nenajde nikde na Britských ostrovech ani kdekoli ve známém mu světě, protože tak jako mrtví, i socha se zdála stará. Hladká a neotlučená, vypadala jako včera vytesaná, ale mimo to byla symbolem vzdálené minulosti. Turlogh o tom věděl. Představovala muže velice podobného těmto nevysokým válečníkům. Byla však mezi nimi určitá odchylka. Cítil, že je to obraz člověka, který žil už dávno, neboť neznámý sochař určitě pracoval podle živého modelu. A dokázal svému dílu vdechnout život. Široké plece, hruď, mohutné svaly ramen - silueta očividně vyjadřovala sílu. Silně zvýrazněná čelist, rovný nos, vysoké čelo ukazovalo na vysokou inteligenci, velkou odvahu, neústupnou vůli.
Ten člověk byl určitě králem, pomyslel si Turlogh. Nebo bohem. A přece nenosil korunu. Jediným jeho oděvem bylo něco podobného bederní roušce, vyřezané s takovou pečlivostí, že byl vidět i nejmenší záhyb nebo zmačkání. Byl to jejich bůh, pomyslel si Turlogh, když se rozhlížel kolem sebe; utíkali před Dány, ale na konec padli za svého boha. Co je to za muže? Odkud přišli? Kam mířili?
Stál opřený o svou sekyru a v jeho duši se objevovaly divné pocity. Otevřely se před ním nekonečné propasti času a prostoru. Viděl podivné věčné a bez konce plynoucí lidské zástupy, narůstající a ustupující jako mořský příboj. Život byl jako dveře, otevřené mezi dvěma cizími, temnými světy. Kolik lidských ras, jejich nadějí a úleků, lásky i nenávisti prošlo těmito dveřmi na své cestě z temnoty do temnoty? Turlogh si povzdechl. Kdesi v hloubi se v něm probouzel mystický keltský smutek.
„Byls kdysi králem, Temná socho," pověděl k soše. „Možná jsi byl bohem a vládl jsi celému světu. Tvůj lid pominul, jak pomine i můj. Byls kdysi vládcem Křemenného lidu, rasy, kterou zničili mí keltští předkové, ano, i my jsme měli své dny, ale i my dnes odcházíme. Ti Dánové, kteří leží u tvých nohou... dnes jsou dobyvatelé. Teď mají své dny, ale i ony pominou. Ale ty poputuješ se mnou, Temná socho, ať už jsi král, bůh nebo ďábel. Myslím, že mi přineseš štěstí a to budu potřebovat, jen co dopluji k Helmu."
Opatrně upevnil sochu na přídi lodě. Znovu vyplul na moře. Obloha se zatáhla, začal padat sníh - drobné, bolestně bodající vločky. Temné vlny nesly kusy ledu, vichr narážel s vytím do otevřené lodi. Turlogh necítil strach. Loď plula jako nikdy předtím. Prorážela oblaka sněhu a Dalkazjanovi se zdálo, že to od Černé sochy se mu dostává pomoci. Bez pomoci nadpřirozených sil by byl už stokrát mrtev. Plavba vyžadovala všechny jeho námořní znalosti a měl pocit, jako by neviditelná ruka držela naviják, táhla veslem, jako by mu síla, větší než lidská, pomáhala vztyčovat stožár.
Pak se celý svět skryl za bílý závěs a dokonce keltský instinkt nepomohl Turloghovi nalézt směr. Zdálo se mu, že kormidluje podle pokynů tichého hlasu, který se k němu dostává odkudsi zpoza hranice vědomí. Nepřekvapilo ho, že když přestal padat sníh a mraky odkryly studený stříbrný měsíc, rozpoznal před přídí zemi, ostrov Helm. A ještě nadto věděl, že hned za ostrůvkem najde zátoku, ve které měl Thorfel zakotvenou svou dračí loď. Sto yardů dál stála Vikingova skalli. Turlogh se divoce zasmál. I kdyby znal všechna tajemství mořeplavby, nedokázal by se dostat přesně k tomuto místu - to bylo prostě štěstí... ne, něco většího než štěstí. Protože tohle bylo nejlepší místo ze všech možných míst, které dovolovalo přirazit ke břehu položenému necelé půl míle od vrahova sídla a ukrytému před lidskými zraky za vyčnívajícím mysem. Kelt pohlédl na neodhadnutelnou, jakoby zamyšlenou Temnou sochu. Měl podivnou jistotu, že všechno bylo jejím dílem, a on, Turlogh, je pouze pěšákem v její hře. Kým byla tato postava? Jaká dávná tajemství viděly vyřezané oči? Proč o ni válečníci s temnou kůží bojovali s takovou obětavostí?
Turlogh zamířil s lodí ke břehu, do malé zátoky. Vyhodil kotvu a vyskočil na zem. Naposledy pohlédl na Temnou sochu ponořenou v zamyšlení a rychle se vydal po úbočí mysu. Snažil se být sám neviděn. Na

vrcholu se rozhlédl. Necelou půl míli od něho kotvila Thorfelova dračí loď. O něco dál uviděl jeho skalli: dlouhou nízkou budovu z hrubě otesaných klád. Jasné světlo svědčilo o ohních planoucích uvnitř. V nehybném mrazivém ovzduší bylo výrazně slyšet zvuky slavnosti. Turlogh zatnul zuby. Slavnost! Oslavují trosky a smrt, domovy změněné na dýmající spáleniště, zabité muže, znásilněná děvčata. Ano, tihle Vikingové byli pány světa. Všechny kraje na jihu byly před nimi na kolenou a jejich obyvatelé žili proto, aby jim dodávali zábavu - a otroky. Turlogh se prudce zachvěl, jako by kolem přešla smrt. Touha po krvi ho trápila jako tělesná bolest, ale překonal v sobě vášeň, která mu zatemňovala mozek. Přišel sem ne proto, aby bojoval, ale aby jim unesl děvče, které oni sami unesli.
Pozorně prohlédl terén. Objevil hustě rostoucí stromy hned za skalli. Menší domy - sklady a chaty sluhů - stály mezi hlavním domem a zátokou. Na břehu planul velký oheň, u kterého pilo a zpívalo několik válečníků, ačkoliv mráz způsobil, že většina z nich se schovala ve velkém sále hlavního stavení.
Turlogh se začal plazit dolů po hustě zarostlém svahu. Mířil k lesu, který se širokým obloukem přibližoval ke břehu. Držel se hranice stínu lesa. Přibližoval se ke skalli oklikou, protože se obával pouštět přes otevřený terén, kde ho mohli zahlédnout Thorfelovi strážci. Bože, kdybych měl s sebou bojovníky z Clare, jako za dávných časů! Nemusel bych se plížit mezi stromy jako vlk! Železným stiskem sevřel rukojeť zbraně, když si představoval tu scénu: útok, výkřiky, potoky krve, svištění dalkazjanských seker... Těžce vzdychl. Je vyhnancem. Už nikdy nepovede válečníky svého klanu do bitvy.
Padl náhle do sněhu a nehybně ležel ukrytý za nízkým keřem. Přicházeli nějací lidé z téže strany, ze které přišel i on. Hlasitě oddechovali a těžce dupali. Za okamžik je spatřil: dva silné Vikingy oděné do plátkové zbroje, která ve světle měsíce vypadala jako stříbrné šupiny. S velkou námahou něco nesli. Turlogh s údivem poznal Temnou sochu. Pomyslel si, že našli jeho loď, ale znepokojení nad tím se ztrácelo velkým údivem. Ti Vikingové byli obři s ocelovými svaly, a přesto se potáceli pod vahou nákladu. Temná socha vážila v jejich rukách snad stovky liber, ačkoliv Turlogh ji sám zvedl jako pírko. Málo chybělo, aby z údivu zaklel. Ostatně, ti dva byli určité opilí.
„Položme ji," zasípal jeden z nich. „Na Thorovu smrt, váží snad tunu! Musíme si odpočinout."
Druhý Viking něco zamumlal na odpověď a oba začali sochu pokládat na zem. Náhle jednomu z nich uklouzla ruka a Temná socha těžce spadla do sněhu. Viking, který předtím navrhoval odpočinek, zavyl.
„Ty zkurvysynu! Upustil jsi mi ji na nohu! Aby tě čerti vzali, mám ji rozbitou!"
„Vytrhla se mi z rukou! Ona žije, říkám ti, že je živá!"
„Tak ji zabiju!" zařval poraněný Viking a vytaženým mečem udeřil z celé síly ležící postavu.
Rozletěly se jiskry, když se čepel roztříštila na sto kousků. Nor zavyl bolestí, protože mu úlomek oceli rozťal čelo.
„Sedí v ní ďábel!" křiknul, když odhazoval rukojeť meče. „Ani jsem ji neškrábl. Ber ji! Jdeme do pivnice a ať si s ní Thorfel poradí sám."
„Jen ať tu leží," zabručel jeho druh, když z čela otíral krev. „Krvácím jak zaříznuté prase. Vrátíme se. Řekneme Thorfelovi, že nikdo lodě z ostrova nekrade. Přece proto nás poslal k mysu."
„A co s lodí, ve které jsme našli tohleto? Možná to byl nějaký skotský rybář, kterého bouře odchýlila z kursu. Určitě se teď schovává v lese jako krysa. No, ber ho. Ať je to bůh nebo ďábel, zaneseme ho k Torfelovi."
S námahou znovu zvedli sochu a pomalu vykročili, jeden klením kulhal, druhý občas potřásal hlavou, když mu krev zalévala oči. Mráz přeběhl Turloghovi po zádech. Každý z obou mužů byl silný jako on, a přece nesení předmětu, se kterým si on hravě poradil, od nich vyžadovalo veškerou sílu. Udiveně zakroutil hlavou a vyrazil dál.
Konečně se dostal na místo uprostřed stromů, odkud bylo nejblíže ke skalli. Přiblížil se rozhodující okamžik: Musel se nějakým způsobem dostat do stavení a nepozorovaně se v něm schovat. Po obloze pluly mraky. Počkal, až jeden z nich zakryl měsíc a nehlučně přeběhl jako stín přes sněhovou pláň, podoben stínu. Křik a zpěv doléhající z vnitřku ho ohlušoval. Přitisknut k nerovným trámům blížil se k rohu domu. Piráti určitě nebyli příliš ostražití. Cožpak se Thorfel mohl obávat nepřátel? Žil v přátelství se všemi lupiči severu, a nikdo jiný by se v takové noci nevydal na moře.
Jako stín uprostřed temnoty, pohyboval se Turlogh okolo domu. Objevil boční vchod a přibližoval se k němu. Okamžitě ale couvnul a přitiskl se ke stěně. Uvnitř někdo posouval závoru. O chvíli později se

otevřely dveře, vyšel mohutný muž a dveře za sebou zavřel. Potom teprve uviděl Turlogha. Otevřel ústa ke křiku, ale ve stejné chvíli Keltova dlaň se silou ocelových kleští sevřela jeho hrdlo. Výkřik hrůzy byl udušen v zárodku. Viking jednou rukou chytil útočníka za zápěstí, druhou mu vytrhl dýku a bodl zezdola. Byl už ale v bezvědomí, čepel jen tiše zazvonila o Dalkazjanovu drátěnou košili a zbraň spadla do sněhu. Nor se bezvládně sesul. Železný, smrtelný stisk mu doslova rozdrtil krk. Turlogh pustil tělo a než se znovu obrátil ke dveřím, plivnul s pohrdáním na mrtvou tvář.
Dveře byly trochu pootevřené a závora nezapadla. Turlogh se opatrně podíval dovnitř. V místnosti, plné beček piva, nebyl nikdo. Neslyšně vešel a přivřel dveře tak, aby nezapadly. Přemýšlel, jak by někde schoval mrtvolu, ale neměl tušení, jak to udělat. Musel se spolehnout na své štěstí a věřit, že si ve vysokém sněhu nikdo mrtvoly nevšimne. Přešel přes místnost a ocitl se v další, která se nacházela u vnitřní stěny. Byl to také sklad, ale prázdný. Otvor ve stěně, bez dveří, pouze zakrytý koženým závěrem, vedl do hlavního sálu, jak si domyslel, když slyšel odtamtud hlasy. Přišel blíže a podíval se pozorně dovnitř.
Před očima měl velkou místnost, sloužící majiteli skalli za hodovní síň, poradní místnost i obytný pokoj. Tato místnost, se začernalými trámy od dýmu, s hučícím ohněm v ohništích a hustě zastavěná stoly, byla této noci scénou strašného hýření. Silní bojovníci se zlatými bradami a divokým pohledem seděli nebo leželi rozloženi na lavicích z otesaného dřeva, procházeli se nebo byli nataženi na podlaze. Pili zpěněné pivo z rohů a kožených měchů, jedli krajíce žitného chleba a kusy masa, které uřezávali noži z celých pečených kanců. Panovala zde divná směsice lidí, s jejich primitivními písněmi a pokřiky kontrastovaly cenné poklady, visící na stěnách, dokazující vysoce rozvinutou civilizaci svých tvůrců. Byly tu nádherné koberce, tkané normanskými ženami, bohatě zdobené zbraně, patřící knížatům Francie a Španělska, zbroje a nádherné šaty z Byzancie a Orientu, protože až tam se dostaly dračí lodě. Mezi nimi byly umístěny lovecké trofeje, aby dokázaly, že Vikingové si dovedou poradit se zvířaty zrovna tak dobře jako s lidmi.
Současný člověk by těžko dokázal porozumět pocitům, jaké k těmto lidem cítil Turlogh O'Brien. Byli to pro něho ďábli, vlkodlaci, žijící na severu výlučně proto, aby přepadali klidné obyvatele jihu. Celý svět byl odkázán na jejich rozmary, mohli brát a vybírat, ničit nebo šetřit životy, v závislosti na svém přání. Krev bušila Turloghovi ve spáncích. Nenáviděl - jak jen může Kelt nenávidět - jejich velkopanskou ignoranci, jejich boty, sílu, pohrdání všemi jinými rasami, jejich nelítostné zachmuřené oči, nade všechno nenáviděl ty oči, které s hrozbou a posměchem pohlížely na svět. Keltové byli také krutí, ale mívali občas chvíle citlivosti a něžnosti. V srdcích Vikingů nic takového nebylo.
Pro Turlogha byl pohled na tuto hostinu jako rána do tváře. Pouze jedno ještě chybělo, aby se naplnilo jeho šílenství. A to právě spatřil. Na čestném místě seděl Thorfel Krásný, mladý, přitažlivý, arogantní, zrůžovělý od vína a hrdosti. Opravdu, byl velmi přitažlivý. Postavou trochu připomínal Turlogha, ale byl o něco mohutnější. Ale na tom se jakákoli podoba končila. O kolik měl Turlogh tmavší kůži než jeho lid, o tolik byl Thorfel světlejší uprostřed svých světlovlasých Vikingů. Jeho vlasy a vousy byly jako čisté zlato, světlešedé oči měl přivřené. A vedle něho... Turlogh zatnul pěsti, až mu nehty probodly kůži.
Moire z klanu O'Brienů zcela jasně nepatřila mezi tyto světlovlasé obry a jejich silné ženy. Byla jemná, téměř křehká, její temné vlasy hořely barvou bronzu. Jen tvář měla stejně bílou jako oni, ale s jemným růžovým odstínem, jaký neměly ani nejkrásnější severské ženy. Její plné rty byly bledé strachy, když tak seděla schoulená uprostřed všeho křiku a rámusu. Turlogh viděl výrazně, jak se zachvěla, když ji Thorfel neurvale objal kolem ramen. Celý sál se mu zachvěl před očima, zacloněný krvavou mlhou. Jen s velkým úsilím se ovládl.
„Osric, Thorfelův bratr je po jeho pravici," zamumlal si pro sebe. „Z druhé strany Tostig, Dán, který jak se povídá, může jedním úderem svého meče rozetnout vola. A tam sedí Halfgar, Swein, Oswick a Sas Athelstane, jediný člověk v tomhle stádu. A... k čertu... co to znamená? Kněz?"
Opravdu, byl to kněz, bledý a nehybný uprostřed oslav, mlčky se modlil růženec. Jeho pohledy plné soucítění směřovaly ke štíhlé irské dívce sedící vedle Thorfela. A potom Turlogh uviděl ještě něco. Na menším, vedlejším stole, jehož bohaté zdobení svědčilo o tom, že byl ukraden někde daleko na jihu, stála Temná socha. Jak je vidět, oba zranění Vikingové ji nakonec donesli. Její vzhled Turlogha překvapil a zchladil jeho horkou hlavu. Pouze pět stop vysoká? Teď se zdála mnohem vyšší. Jako bůh se vznášela

nad hodujícími, pohroužena do věcí tajemných a temných, které překračují možnosti chápání lidského hmyzu, hemžícího se u jejích nohou. Jako vždy, když hleděl na Temnou sochu, tak i teď se před Turloghem otevřela brána vedoucí do vnějšího prostoru, k větru vanoucímu z hvězd. Čeká... čeká... na koho? Možná její vyřezávané oči vidí přes stěny skalli, přes sněžnou pustinu, přes mys... Možná ty nevidomé oči už spatřily pět lodí, plujících přes temné, klidné vody. Turlogh ale přesto nevěděl nic o lodích, ani o veslařích - nevysokých mužích s temnou kůží a s neproniknutelnými pohledy.
„Hej, přátelé!“ Thorfelův hlas přebil rámus v sále. Všichni ztichli a podívali se na něho. Mladý král moře vstal. „Dnes v noci,“ křiknul, „se žením!“
Řev nadšení zatřásl dýmem zčernalými trámy. Turlogh zaklel bezmocným vztekem.
Thorfel uchopil Moiru a s nemotornou jemností ji posadil na stůl.
„Copak se nehodí na ženu Vikinga?“ křikl. „Pravda, je trochu stydlivá, ale to je přirozené.“
„Všichni Irové jsou zbabělci!“ křikl Oswick.
„Což je vidět na příkladu Clontarfa a jizvy na tvé čelisti!“ zaduněl Athelstane, a jeho přátelské poklepání způsobilo, že si Oswick málem sednul, což vyvolalo salvy drsného smíchu.
„Dávej si na ni pozor, Thorfele!“ zavolal bystrooký mladý Juno sedící mezi bojovníky. „Irská děvčata mají drápy jako kočky!“
Thorfel se rozesmál jako člověk přivyklý absolutní poslušnosti.
„Dám jí několik lekcí pořádnou rákoskou. Ale dost řečí. Je pozdě. Kaplane, oddej nás.“
„Dcero,“ řekl nepevným hlasem kněz, když vstal. „Ti pohané mne sem přivedli násilím, abych provedl křesťanský obřad v tomto bezbožném domě. Chceš si z vlastní vůle a nepřinucení vzít za manžela tohoto muže?“
„Ne! Ne! Ó Bože, ne!“ zakřičela divoce Moire. Na Turloghově čele vystoupily krůpěje potu. „Svatý pane, zachraň mne od takového osudu. Unesli mne z mého domu, zabili bratra, který mne bránil! Tenhle člověk mne odnesl, jako bych byla ranec, zabité zvíře!“
„Ticho!“ zařval Thorfel a uhodil ji do tváře, lehce, ale s dostačující silou, aby se na jejích temných ústech objevila krev. „U Thora, jsi nějaká neposlušná. Rozhodl jsem se oženit a žádné pištění neposlušné děvky mne nezastaví. No co, nevděčnice, copak si tě nechci vzít křesťanským způsobem pouze vzhledem na tvé hloupé předsudky? Pamatuj si, já nedbám na obřady a jestli si tě nevezmu jako ženu, tak si tě vezmu jako otrokyni.“
„Dcero,“ promluvil chvějícím se hlasem kaplan, který se obával ne o svůj, ale o její osud. „Přemýšlej. Ten člověk ti dává více než by dalo mnoho jiných. Nabízí ti přinejmenším řádný stav manželství.“
„Přesně tak,“ přerušil ho Athelstane. „Vdáš se jako dobré děvče a měj z toho prospěch. Nejedna žena z jihu spí v severské manželské posteli.“
„Co mám dělat?“ ptal se sám sebe Turlogh a tato otázka mu drásala mysl. Mohl udělat pouze jedno: počkat na konec obřadu až Thorfel se vzdálí a později, jak možno nejtišeji, ji unést. Potom... neosměloval se dělat plány tak dalece sahající do budoucnosti. Udělal a udělá, co jen bude moci. To, co vykonal, z nezbytnosti vykonal sám. Člověk bez klanu nemá přátel, dokonce ani mezi vyhnanci.
Neměl prostředek, aby uvědomil Moiru o své přítomnosti. Musí vydržet celou slavnost bez nejmenšího stínu naděje na osvobození, naděje, kterou by jí dala známka jeho blízkosti. Instinktivně pohlédl na zachmuřenou Temnou sochu stojící v ústraní. U jejích nohou bojovalo nové se starým, pohané s křesťany, ale Turlogh dokonce v této chvíli cítil, že nové, i staré bylo stejně mladé pro tuto postavu. Zdalipak kamenné uši obelisku slyšely charakterický šelest, když přídě lodí drhly o písek? Tichý úder nožem v temnotě, chrapot unikající z podřezaného hrdla? Shromáždění v skalli slyšelo pouze vlastní křik, a ti u ohnišť na dvoře se bavili a zpívali si bez vědomí, že okolo nich se vznáší nehlučná smrt.
„Tak dost!“ zařval Thorfel. „Vem růženec, kaplane, a říkej svoje modlitby! A ty, děvko, pojď sem a budem se brát.“
Stáhnul dívku ze stolu a postavil ji před sebe. Vytrhla se mu. Její oči hořely, bouřila se horká keltská krev.
„Ty žlutovlasá svině!“ zvolala. „Copak si myslíš, že princezna Clare, v jejíchž žilách plyne krev Briana Bora, usedne na lavici v barbarově domě a bude pirátovi ze severu rodit žlutohlavá štěňata? Ne! Nikdy nebudu tvou ženou!“

„Tak si tě vezmu násilím!“ zařval a chytil ji za ruku.
„To se ti nepodaří, svině,“ křikla s pocitem vítězství, zapomínajíc na strach. Jako blesk mu od pasu vytrhla dýku, a než ji stačil zadržet, bodla úzké ostří do vlastní hrudi. Kněz zaúpěl, jako by byl sám raněn, skočil kupředu a chytil padající dívku do rukou.
„Buď proklet, Thorfele, proklet bohem všemohoucím!“ zavolal. Jeho hlas hřměl jako hlas hromu, když nesl dívku, aby ji položil na blízké lůžko. Thorfel stál zaskočen.
Chvíli panovalo ticho a než ta chvíle minula, Turlogha O'Briena se zmocnilo šílenství.
„Lamh Laidir Abu!“ bojový výkřik O'Brienů rozťal ticho jako řev raněného tygra. Všichni se obrátili, aby zjistili místo jeho zrodu, a šílený Kelt vpadl do sálu jako vichr z pekel. Zmocnilo se ho černé keltské šílenství, proti kterému bledne dokonce šílená vikingská zuřivost. S ohněm v očích a pramínkem pěny na zkřivených rtech se řítil mezi zaskočené hosty. Děsivý pohled dopadl na Thorfela v protějším rohu sálu, ale v běhu bil nalevo i napravo. Jeho útok připomínal cestu tornáda, které za sebou nechávalo pruh mrtvých a umírajících.
Lavice se převracely, lidé křičeli, pivo teklo z převržených pohárů. Turloghův útok byl rychlý, než se ale dostal k Thorfelovi, stačili mu zastoupit cestu dva bojovníci s obnaženými meči - Halfgar a Oswick. Viking s jizvou na tváři zahynul dříve než stačil pozvednout zbraň. Kelt odrazil štítem Halfgarův úder a s bleskovou rychlostí udeřil znovu. Ostří jeho sekyry proseklo drátěnou košili, žebra i páteř.
V sále vznikl strašný zmatek. Muži brali zbraně a ze všech stran spěchali tam, kde tiše a strašně zuřil osamocený Dalkazjan. Turlogh Dubh připomínal ve své zuřivosti raněného tygra. Jeho pohyby rozmazané rychlostí, byly explozí dynamické síly. Halfgar ještě nestačil spadnout a on už přeskočil jeho tělo a hnal se k Thorfelovi, který omámený stál nehybně s obnaženým mečem v ruce. Okamžitě ale mezi ně vpadnul zástup bojovníků. Meče létaly nahoru a dolů, jako blesk mezi nimi svítila dalkazjanská sekyra. Bojovníci útočili zprava i zleva, zepředu i zezadu. Z jedné strany se blížil Osric mávající dvouručním mečem, z druhé dotíral s kopím jiný Viking. Turlogh uhnul před úderem meče a současně udělal dvojitý úder, vpravo a vzad. Thorfelův bratr upadl s rozťatým kolenem, druhý Viking byl zabit na místě, když mu týlní hrot sekyry prorazil lebku. Narovnávaje se, Kelt udeřil štítem do tváře protivníka, útočícího zepředu. Vystupující bodec změnil obličej protivníka na krvavou kaši. O chvíli později, když se Dalkazjan s kočičí mrštností obrátil, aby odvrátil útok zezadu, ucítil, jak se na něho snáší stín smrti. Ztráceje rovnováhu upadl na stůl, ale koutkem oka ještě uviděl, jak se Tostig zaměřuje svým těžkým, obouručním mečem. Věděl, že tentokrát ho neochrání ani jeho nadlidská rychlost. A potom svištící meč zavadil o Temnou sochu stojící na stole a s hromovou ranou se rozpadl na tisíc modravých jisker. Tostig se zatočil omámením. Stále ještě držel bezcennou rukojeť, když Turlogh bodnul sekyrou jako mečem. Svrchní ostří zasáhlo Dána do oka a proniklo mu do mozku.
Přesně v témže okamžiku byl v sále slyšet tichý svist a křik bolesti. Mohutný bojovník se zvednutou sekyrou se pohnul nemotorně směrem k Turloghovi, který mu rozpoltil lebku dříve, než si stačil všimnout šípu s křemenným hrotem, který trčel Vikingovi v hrdle. Prostor protínaly třpytivé paprsky bzučící jako včely, nesoucí rychlou smrt. Kelt pohlédl směrem k hlavnímu východu na druhé straně sálu. Vléval se jím dovnitř nezvyklý zástup - nevysocí muži s temnou barvou kůže, s nehybnými tvářemi a očima jako korálky. Ačkoli byli málo ozbrojeni, měli meče, oštěpy a luky. Teď, na malou vzdálenost, vypouštěli své dlouhé šípy s černým opeřením téměř nazdařbůh, a Vikingové padali jako mouchy.
Přes velký sál skalli prošla krvavá vlna boje, bouře zápasů, která lámala stoly, tříštila lavice, ze stěn strhávala ozdoby a trofeje, zanechávala za sebou na podlaze kaluže krve. Cizích mužů bylo méně než Vikingů, ale překvapení a mrak šípů vyrovnávaly jejich šance. Přímo v boji ukázali, že nejsou horší než jejich mohutní nepřátelé. Norové, omámení nenadálým útokem a pivem vypitým při hostině, nemajíce dostatek času, aby se úplně vyzbrojili, bojovali s divokou krásou charakterizující jejich rasu. Ale primitivní zuřivost útočících byla rovna bojovnosti Vikingů. A na konci sálu, pobledlý kněz ochraňoval umírající dívku. Černý Turlogh sekal a bodal posedlý šílenstvím, před kterým se jak bojovnost, tak zuřivost zdály ničím.
Nad tím vším se vznášela Temná socha. Turloghovi, když k ní ve chvílích mezi zábleskem meče a úderem sekyry vrhal rychlé pohledy, se zdálo, že socha roste, rozšiřuje se a prodlužuje, jako obr hledící z výšky na válečné pole. Hlava sochy dosahovala k smolným stropním trámům a mohlo se zdát, že se jako černý

mrak vznáší nad hmyzem, který si u jeho nohou podřezává hrdla. Zahlcený bleskovou výměnou úderů, Turlogh pochopil, že boj je pravým živlem Temné sochy. To on rozněcoval u protivníka zuřivost a krutost. Ostrý pach čerstvě prolité krve byl pro něj vůní, a padající světlovlasá těla byla jako oběti skládané na jeho oltář.

Bouře bitvy zatřásla velkým sálem. Skalli se proměnila v jatka, lidé klouzali po krvi, padali a umírali. Z ramen padaly hlavy ještě cenící zuby, ozubená kopí vytrhávala z probodaných prsou ještě bijící srdce, tříštící se mozky špinily ostří seker, dýky, bodající zezdola, rozřezávaly břicha a rozhazovaly po podlaze vnitřnosti. Údery a zvonění oceli ohlušovaly. Nikdo neprosil o slitování, a nikdo je nedával. Jeden raněný Viking skočil na útočníka, povalil ho a škrtil bez ohledu na nůž, který mu oběť zabodávala do těla. Jeden z tmavých mužů chytil dítě, které vyběhlo s pláčem odkudsi z vnějších místností, a rozbil mu hlavu o stěnu. Jiný uchopil jednu z žen za její zlaté vlasy, povalil na kolena a podřezal jí hrdlo; ona mu plivala do tváře. Kdokoliv by očekával pláč nebo prosby o slitování, neuslyšel by nic. Muži, ženy i děti umírali, ale nepřestávali sekat a drápat. S posledním vydechnutím ze sebe vyráželi vzlyk bezmocného vzteku nebo chrapot neuhasínající nenávisti. Červené vlny zabíjení zalévaly stůl, na kterém stála nehybně jako hora Černá socha. U jejích nohou umírali Vikingové i cizinci. Kolik takových pekel šílenství a zabíjení viděly tvé vyřezávané oči, Socho?

Rameno při rameni bojovali Thorfel a Swein. Sas Athelstane, s rozcuchaným zlatým vousem, plný radosti z boje, se opřel zády o stěnu. S každou ranou jeho těžké sekery padali protivníci na zem. Přiběhl Turlogh. Plynulým pohybem trupu uhnul před silným úderem. Teď se ukázaly lepší vlastnosti irské zbraně, protože než stačil Athelstane znovu pozvednout svou těžkou zbraň, Dalkazjanova sekera udeřila jako útočící kobra. Sas se zatočil. Ostří mu rozťalo pancíř a dostalo se k žebrům. Po dalším úderu spadl a krev mu proudila ze spánků.

Teď už pouze Swein stál Turloghovi na cestě k Thorfelovi. Kelt skočil jako gepard k bránící se dvojici, ale někdo ho předešel. Velitel cizinců proběhl jako stín pod Sweinovým mečem a svou čepel zabořil do Vikingova těla od spodu drátěné košile. Turlogh a Thorfel stanuli před sebou sami. Nor nebyl zbabělec a boj ho těšil. Rozesmál se a první udeřil. Na Keltově tváři nebyla žádná veselost, ale pouze šílený vztek, který mu znetvořil tvář a měnil oči na dva modravé plameny.

Při prvním zkřížení zbraní praskl Thorfelův meč. Mladý král moře skočil jako tygr a snažil se dosáhnout protivníka zbytkem ostří. Turlogh se divoce rozesmál, když mu ten zbytek rozsekl tvář. Ve stejné chvíli sekl Vikinga sekerou z levé strany. Ten těžce upadl a s vypětím se zvedl na kolena a po hmatu hledal dýku. Oči se mu zakrývaly mlhou.

„Skonči to! A buď proklet!“ křikl.

Turlogh se rozesmál.

„Kde je tvoje hrdost a síla?“ vysmíval se. „Ty, který jsi si chtěl násilím vzít irskou princeznu... ty...“

Nenávist v něm náhle vybuchla se strašnou silou. Zavyl jako šílený vlk. Ostří sekery udělalo široký oblouk a zaseklo se do Thorfelova těla, roztínajícího od ramene až k hrudi. Další úder odsekl hlavu. S touto ponurou trofejí v ruce přišel Turlogh k lůžku, na kterém ležela Moire O'Brien. Kaplan ji držel hlavu a u bezkrevných rtů ji přidržoval pohár vína. Zamlžené šedé oči se dívaly na Turlogha nepříliš přítomným pohledem. Po chvíli se mu přece jen zdálo, že ho Moire poznává a pokouší se usmát.

„Moiro, krvi mého srdce,“ pověděl s bolestí. „Umíráš v cizí zemi. Ptáci z pohoří Cullane budou pro tebe plakat a vřes bude marně tesknit za kroky tvých malých nohou. Ale nebudeš zapomenuta. Pro tebe krev zašpiní ostří seker, pro tebe se budou potápět lodě a hořet velká města za hradbami. A aby tvá duše neodcházela do kraje Tir-man-Oga bez uspokojení, skládám před tebe tento znak pomsty.“

Natáhl k ní ruku se zakrvácenou Thorfelovou hlavou.

„Ve jménu Božím, synu!“ pověděl kaplan hlasem ztuhlým hrůzou. „Svět je u konce. Copak chceš své strašné činy páchat v přítomnosti... Pohleď, ona už nežije. Bůh se slituje ve své nekonečné milosti nad její duší, protože ačkoli si sama vzala život, odešla tak, jak žila, nevinná a čistá.“

Turlogh sklonil hlavu, ostří jeho sekery se opřelo o podlahu. Plamen šílenství uhasl a nechal po sobě pouze černý smutek a hluboký pocit marnosti činů a námahy. V sále bylo ticho. Nebyl slyšet křik raněných. Zapracovaly tu nože cizinců a vynechaly pouze své raněné. Dalkazjan si všiml, že živi se shromáždili kolem Temné sochy dívali se na ni nehybnýma očima.

Kněz se modlil růženec nad tělem mrtvé dívky. Zadní stěnu pohlcoval oheň, ale nikoho to nezajímalo. Náhle se z hromady mrtvých nejistě zvedla mohutná postava. Sas Athelstane, kterého cizí bojovníci vynechali, se opřel o stěnu a omámeně se rozhlížel dokola. Krev mu tekla z ran na prsou a na spánku, v místě, kde irská sekera sklouzal po kosti.
Turlogh k němu přišel.
„Necítím k tobě žádnou nenávist, Sase," řekl pomalu. „Krev ale žádá krev. Musíš zemřít."
Athelstane na něho mlčky pohlížel. V jeho velikých šedých očích byla vážnost, ale ne strach. Byl také barbar, spíše pohan než křesťan. On také znal zákony války klanů. Ale když Turlogh pozvedl sekeru k úderu, skočil mezi ně se zvednutýma rukama kaplan.
„Dost! Zakazuji ti ve jménu božím! Ó, Všemohoucí, copak už nevyteklo v této strašné noci dost krve? Ve jménu Nejvyššího beru tohoto člověka do ochrany."
Turlogh spustil sekeru.
„Je tvůj. Ne z důvodu tvého zaklínání, ani z důvodu tvé víry, ale proto, že jsi také člověk a udělal jsi pro Moiru všechno, co bylo v tvých silách."
Obrátil se, když ucítil dotek na svém rameni. Velitel cizinců na něho pohlížel nehybnýma očima.
„Kdo jsi?" zeptal se Kelt lhostejně. Odpověď ho nezajímala, cítil se unaven.
„Jsem Brogar, náčelník Piktů, příteli Temné sochy."
„Proč mne tak nazýváš?"
„Plula na přídi tvé lodi a vedla tě přes vítr a déšť. Zachránila ti život, když zlomila velký Vikingův meč."
Turlogh se podíval na Sochu pohrouženou v přemýšlení. Zdálo se mu, že za divnýma očima se skrývá lidská nebo dokonce nadlidská inteligence. Jestlipak to byla pouze náhoda, že Tostigův meč sekl do sochy, když ho Viking zvedal ke smrtelnému úderu?
„Kdo je to?" zeptal se.
„Jediný bůh, který nám zůstal," se smutkem řekl Brogar. „Je to socha našeho největšího krále, Brana Mak Morna. Kdysi sjednotil rozdělená plemena Piktů a vytvořil jeden mocný národ, který před sebou hnal Vikingy i Brity, a rozbíjel římské legie. Bylo to před mnoha staletími. Jistý čaroděj vytvořil tuto sochu, když velký Morn ještě žil a vládl. A když zahynul v poslední velké bitvě, jeho duše přešla do této sochy. To je náš bůh.
To my jsme kdysi vládli, než přišli Keltové, Britové a Římané, my jsme ovládali ostrovy západu. Naše kamenné oltáře se tyčily ke slunci. Opracovávali jsme kámen i kůži a byli jsme šťastní. Pak přišli Keltové a zatlačili nás do neobydlených krajů. Oni žili na jihu, my na severu. Ale byli jsme silní. Řím zlomil odpor Piktů a zaútočil na nás. Tehdy se uprostřed Piktů objevil Mak Morn z rodu Brula Kopiníka, přítele Kulla, vládce Valuzie, který vládl před mnoha tisíci lety, než se Atlantida potopila do vln oceánu. Bran se stal vládcem Kaledonie. Rozdrtil železnou římskou armádu a legie před ním prchaly na jih, za Zeď.
Bran padl v bitvě a náš národ se rozpadl. Začaly občanské války. Přišli Keltové a na ruinách Cruithne vybudovali království Dabriadii. A když Skot Kenneth Mac Alpin rozbil království Galloway, zbytky piktského impéria roztály jako sníh na úbočí hor. Teď žijeme jako vlci - na zapomenutých ostrůvcích, uprostřed horských lesů a mlžných hor Galloway. Náš lid vymírá. Odcházíme. Ale Temná socha trvá - on, veliký král Bran Mak Morn, jehož duše žije věčně v kamenné podobě."
Jako ve snu uviděl Turlogh, jak starý Pikt, velmi podobný tamtomu, v jehož mrtvých pažích poprvé spatřil Temnou sochu, ji zvedl ze stolu. Ruce starce byly jako suché větve, jako u mumie vysušená kůže přiléhala k lebce, a přece snadno uzvedl sochu, kterou s těžkostmi vlekli dva silní Vikingové.
„Pouze přítel se může beztrestně dotknout sochy," řekl tiše Brogar, jako by četl Turloghovy myšlenky. „Věděli jsme, že jsi náš přítel, protože on plul ve tvé lodi a neublížil ti."
„Odkud to víte?"
„Ten stařec," Brogar ukázal na šedovousého Pikta, „je Gonar, nejvyšší kněz Temné sochy. Duše Brana Mak Morna ho navštěvuje ve snu. Grok, nižší kněz a jeho lidé ukradli sochu a vypluli lodí na moře. Gonar se za nimi ve snu vydal. Dokonce více, ve spánku poslal svou duši společně s duší velkého Morna. Viděl útočící loď Vikingů, viděl boj a řež na Ostrově mečů. Viděl také, jak jsi připlul ty a našel Sochu, a dověděl se, že duch velkého krále je s tebou spokojený. Smrt nepřátelům Mak Morna! Ale jeho přátelům bude přát štěstí."

Turlogh poslouchal jako v transu. Na tváři cítil teplo sálající od požáru. Mihotající se plameny chvílemi osvětlovaly hlavu Temné sochy a když ji její uctívači vynášeli z budovy, mohlo se zdát, že je živá. Cožpak opravdu žil v tom studeném kameni duch dávno zemřelého krále? Bran Mak Morn svůj lid miloval s divou láskou a strašně nenáviděl jeho nepřátele. Copak je možné do tohoto mrtvého studeného kamene vdechnout tuto lásku a nenávist tak, aby přetrvala věky?
Turlogh vzal do náruče drobné nehybné tělo mrtvé dívky a vynesl ji ze sálu, zachváceného požárem. V zátoce kotvilo pět dlouhých otevřených lodí. Uprostřed zbytků ohniště ležela těla vikingských stráží.
„Jak jste se dokázali dostat k nim nepozorovaně?“ zeptal se Turlogh, „A odkud jste připluli v těchto lodích?“
„Ti, kteří žijí potají, umějí se připlížit jako stín,“ odpověděl Pikt. „A ti zde byli opilí. Pluli jsme za Temnou sochou z Ostrova Oltáře, ležícího blízko břehů Skotska. Právě odtamtud Grok ukradl Temnou sochu.“
Turlogh neznal ostrov s takovým názvem, ale s obdivem pomyslel o odvaze lidí, kteří se odvážili vyplout na širé moře v takových lodích. Vzpomněl na svou loď a požádal Brogara, aby pro ni poslal několik svých lidí. Při čekání, než loď obepluje mys, pozoroval kaplana, ošetřujícího raněné, kteří nehybní a mlčící, neříkali ani slovo nářků nebo díků.
Rybářská loď poháněná větrem se vynořila zpoza mysu právě ve chvíli, kdy první paprsky úsvitu zkrvavily moře. Piktové nastupovali do svých lodí a přenášeli do nich své raněné a mrtvé. Turlogh vstoupil na svou loď a opatrně na ní uložil své smutné břemeno.
„Spočine ve své zemi,“ řekl smutně. „Nebude pochována na tomto studeném, cizím ostrově. A ty, Brogare, kam míříš?“
„Doneseme Temnou sochu na její ostrov, na její oltář,“ odpověděl Pikt. „Děkuji ti ústy svého lidu. Spojuje nás pouto krve a možná přijdeme znovu, abychom ti pomohli v tísni, tak jako Bran Mak Morn, velký král Piktů přijde ke svému lidu, až přijde čas.“
„A ty, dobrý Jerome, nepopluješ s námi?“
Kněz zavrtěl záporně hlavou a ukázal na Athelstana. Raněný Sas ležel na jednoduchém loži z kůže položené do sněhu.
„Zůstanu zde, abych ho mohl ošetřovat. Je těžce raněný.“
Turlogh se rozhlédl kolem. Stěny skalli se bortily a změnily se na hromadu dýmajících trámů. Brogarovi lidé zapálili sklady a Thorfelovu dračí loď. Dým a plameny zatemnily denní světlo.
„Zmrzneš nebo zahyneš hlady. Pluj raději se mnou.“
„Najdu dost jídla pro oba. Nepřesvědčuj mne, synu.“
„Je to pohan a lupič.“
„To není podstatné. Je to člověk, živý tvor. Nemohu ho zde nechat na pospas jisté smrti.“
„Ať je tedy po tvém.“
Turlogh se začal chystat k odplutí. Lodě Piktů už obepluly mys a výrazně slyšel rytmus jejich pádel. Neohlíželi se, byli zcela zaujati veslováním. Podíval se na již ztuhlá těla na břehu, na zuhelnatělé trámy skalli, na ještě hořící zbytky lodi. V záři rána se kaplan, hubený a bledý, podobal bytosti z jiného světa, možná svatému ze starého iluminovaného rukopisu. Na jeho tváři, zbrázděné vráskami, byl smutek větší než lidský, větší než pouhá únava.
„Podívej!“ zvolal náhle a ukázal na moře. „Moře je plné krve. Podívej, jak vlny rudnou v záři slunce. Můj lide, krev, kterou jsi v hněvu prolil, zbarvuje moře do ruda. Dokážeš to překonat?“
„Připlul jsem ve sněhu a dešti,“ odpověděl Turlogh, který mu zpočátku nerozuměl. „Odplouvám, jak jsem připlul.“
Kaplan zavrtěl hlavou.
„To není obyčejné pozemské moře. Tvoje ruce jsou rudé krví, popluješ přes rudé, krvavé vody, ale není to pouze tvoje vina. Všemohoucí pane, kdy skončí tahle vláda krve?“
„Nikdy, dokud trvá tato rasa.“
Ranní bríza napnula plachtu lodě. Turlogh Dubh O'Brien plul na západ jako stín utíkající před vycházejícím sluncem. A tak zmizel z očí kaplana Jeroma, který pohlížel za ním a clonil si vyschlou rukou unavené čelo, dokud se loď nestala pouze malým bodem na rozhoupané hladině modrého oceánu.

Přeložil Luděk Chalupa